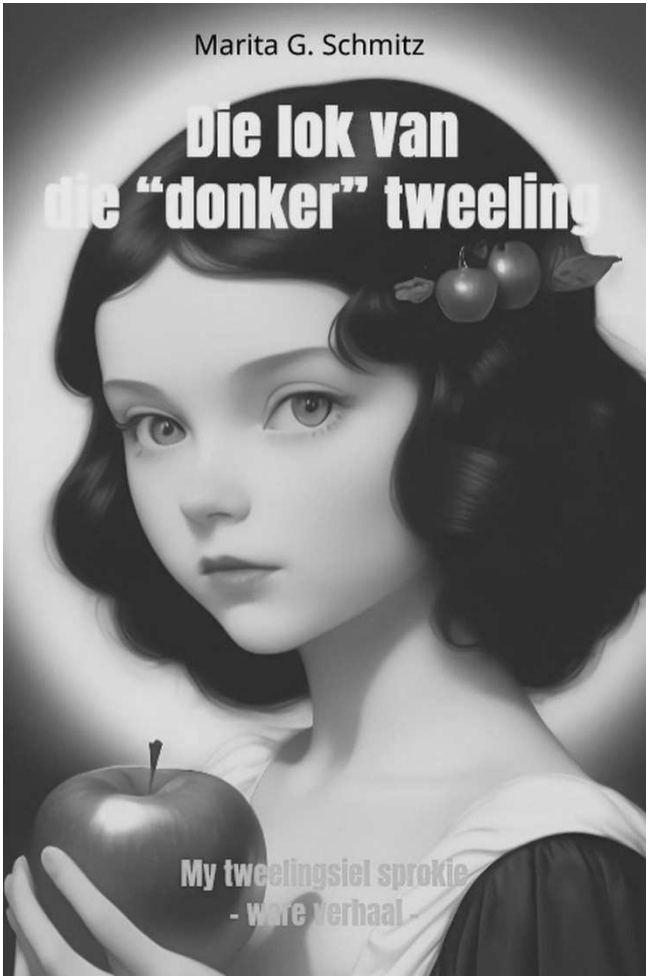

Marita G. Schmitz
Die lok van
die “donker” tweeling
My tweelingsiel sprokie
- ware verhaal -

Die lok van die “donker” tweeling

Dit was... kort na my 19de verjaarsdag - nadat ek uitgemaak het met my eerste kêrel - die verhouding het so 2 jaar gehou - by wie ek eintlik wou intrek - het ek uit my ouerhuis getrek na my eerste woonstel van my eie . Ek wou onafhanklik wees en naby my werk woon. Ek het bowenal nie die nodigheid gesien om vir my ouers geld te gee vir my verblyf en kos nie. Want dit is wat ek van nou af moet doen.

’n Paar weke voor ek uitgetrek het, het ek by ’n vriend uitgevind dat daar ’n sogenaamde telefoonvergadering in ons stad gaan wees met ’n soort konferensieverbinding – waar baie mense gelyktydig met mekaar kan praat. Ek moes hierdie probeer.

Dit was snaaks – almal het gelyk gepraat. Toe moes ek aan ’n bynaam dink want niemand wou vir my die regte naam gee nie. Die meeste het dierename of fliekkarakternname gehad.

Dit was baie snaaks en ons het gepraat oor ons wil een of ander tyd as 'n groep ontmoet.

Daar was verskeie telefoonnommers wat jy kon skakel – en regte klieks het daaruit ontstaan en begin ontmoet. Ons het ooreengekom op 'n ontmoetingspunt waartoe meeste mense ingestem het en toe ontmoet ons. By die eerste ontmoeting was daar net 'n paar - miskien 10-15 mense van gemengde ouderdomme.

Voordat ek na die eerste vergadering gegaan het, het ek 'n baie aangename stem opgemerk wat my naam roep. Daar was baie simpatie toe ons ontmoet het – ons het almal eintlik goed oor die weg gekom. Dit was 'n prettige ontmoeting. Nou, langs die name en baie stemme, kon jy ook die mense sien. Natuurlik het sommige mense hulle voorgestel dat dit heeltemal anders is. Dit was baie snaaks en ons het almal dit geniet.

Ons het toe al hoe meer ontmoet; soms om te gaan ysskaats, soms net om te drink en te

gesels - gewoonlik by 'n vaste ontmoetingspunt (bistro/kafee).

Daar was dit - weer en weer - hierdie een stem wat my naam bly roep het - nou eers het ek geweet aan wie dit behoort. En ek het aangesluit en sy naam ook uitgeroep.

Ons was baie lief vir mekaar. Soos ek gesê het, ek was net 19 jaar oud en hy was reeds 25 jaar oud. Ek het nie regtig geweet hoe om hom te assesseer nie. Ons was soort van maatjies; en ek het sopas opgebreek met my eerste kêrel, by wie ek al amper 2 jaar was. Soos hierbo beskryf, het ek pas uitgetrek en wou my lewe geniet – gaan dans en mense ontmoet. Ek het aan niks gedink nie, behalwe om weer iets stewigs te begin. Ons was baie versigtig met mekaar.

Ek het egter opgemerk dat hy regtig beïndruk was deur my temperament en my lewenslus. En ek was aangetrokke tot avontuur.

Wel, hier en daar het ons mekaar by die huis opgetel om saam na die ontmoetingspunt te gaan of selfs vir mekaar huis toe gebring.

Om watter rede ook al, daar was nooit enige benadering van hom nie.

Dit was nogal vreemd met hom. Ek het eenkeer my arm op sy skouer gesit by 'n vergadering... Maar niks het teruggekom nie.

Wel, ek het vir myself gesê: "Ja, ons is net maatjies en alles is reg."

Maar naderhand het gevoelens in my opgekom – soos – miskien was ek nie goed genoeg nie, het nie so goeie werk soos hy gehad nie. Ek het myself baie seunsagtig en vriendelik gevind. Dalk nie sy tipe vrou nie – of nie damesagtig genoeg nie.

Destyds het ek nie regtig gedink oor hoekom ons so vertroud was met mekaar nie. Maar om sy stem oor die telefoon te hoor was altyd baie magies – selfs aantreklik.

Ek het hier en daar na die ontmoetingsplek gegaan, waar ek ook al was of na die aktiwiteite wat ek geniet het.

Ek het intussen ook 'n vriend daar gekry. Ek het gereeld naweke saam met haar gaan dans – soms na 'n danssaal of na 'n disco. Hy het ook daar saamgekom.

Die vergaderings het al hoe minder geword en ek het meer tyd saam met my vriendin deurgebring – ons het soms oor naweke na haar of my ouerhuis gery en na die plaaslike disco gegaan.

Die vergaderings het vir 'n rukkie aangehou en ons het mekaar hier en daar bly raakloop.

Iemand het vir hom gesê ek het 'n nuwe kêrel – en van toe af het ons mekaar net per toeval gesien. Daar was nooit 'n geleentheid om 'n persoonlike/private gesprek met hom te voer nie - daar was altyd ander daar.

Toe gaan ek na 'n ander ontmoetingspunt met 'n ander telefoonnommer. Trouens, ek het HOM daar ontmoet. Toe ek hom sien,

was al waaraan ek kon dink: "O, weereens, ek was eintlik 'n bietjie beledig omdat hy my basies geïgnoreer het, ek het nie geweet hy het 'n nuwe kêrel nie." net diep in 'n baie hartlike gesprek met 'n ander jong dame.

Wel, ek dink ek was 'n bietjie jaloers.

Ek het egter net geweet dat hy dit vir 'n kort rukkie opgemerk het - sedert ons laaste kontak.

Ek en hy – ons het selde meer paaie gekruis; 'n Lang tyd het verloop - ten minste 2-3 jaar - toe ons toevallig ontmoet het terwyl ons inkopies gedoen het tydens ons middagete.

Dit was vreemd – ons het eintlik maar net gesels oor waar wie nou werk en woon.

Maar ek dink ek het 'n bietjie gehakkel. Ek weet nie. Ek was op een of ander manier baie bly om hom weer te sien. Aangesien ons net 'n kort middagete-pouse gehad het

en albei inkopies gedoen het, het ons redelik vinnig geskei – sonder om ons telefoonnommers om te ruil. Hy het nou in 'n ander deel van die dorp gewoon; en ek het reeds land toe getrek om by 'n nuwe vriend te gaan woon. En het net in die stad gewerk.

Op een of ander manier het die ontmoeting my onrustig gelaat. Ek het oor en oor daaroor gedink. Ek het heeltyd sy gesig voor my gesien - glimlag vir my. Op een of ander manier het dit my nie laat gaan nie – op een of ander manier magneties. Wat was dit?

Ek skat dit was omtrent ’n hele jaar later – ek het gedink ek wil hom weer sien – al was ek nog in daardie een verhouding.

Maar ek het op een of ander manier gejeuk om hom weer te sien. Kyk of daar meer is. Ek was nuuskierig en het heeltyd sy glimlaggende gesig voor my gesien. Hoe bly was hy om my weer te sien. Mmh, ek wou

baie graag uitvind of daar iets tussen ons is - of daar meer is - as net vriendskap.

Maar hoe moet ek dit doen? Dit is vir my moeilik om vir my huidige kêrel te sê: "Ek gaan 'n ou vriend van voorheen sien ..."

Maar ek het tog die geleentheid aangegryp en gery (45 minute per motor) om hom op 'n naweek te sien - wanneer my kêrel nie by die huis was nie.

Ek het sy woonstel binnegegaan – hy het my rondgewys. Lekker woonstel, het ek gesê. En dan – ek moes weet – hoe gaan hy reageer?

Ek het 'n soen op sy mond gedruk. Maar ek het net vrees in sy oë gesien. Hy het gevra of ek nie wil bly nie, maar ek kon niks doen met die vrees in sy oë nie en was terselfdertyd bang dat ek reeds by die huis ontbloot is, dat ek dalk reeds gemis word en dat Ek sou in die moeilikheid kom as ek dit doen, ek sal langer wegbly. Ek het ook weer hierdie

gevoel gehad, gewonder of hy eerlik kan wees, of ek goed genoeg is vir hom, vroulik genoeg en aantreklik genoeg is vir hom. Dieselfde gevoel het in my opgekom as destyds.

Ek het vinnig gegroet. Ek het terug in my kar geklim en huis toe gery.

Ek het vir myself gesê: "Nee, dan is daar seker niks meer nie en dit is goed."

Later, na 'n paar dae of weke - ek kan vandag nie presies onthou nie - het ek nog 'n brief aan hom geskryf. Eers het ek my sender daarop geskryf – toe weer deurgehaal. Gestuur. Dit was dit.

Sowat 2 jaar later het ek destyds met my kêrel getrou – maar ek kon hom nie regtig uit my kop kry nie. Ek het bly dink en droom – wat sou gebeur het as ek daar gebly het? Wel – ek sal seker nooit weet nie – het ek gedink.

Wel, ek was toe net 7 jaar saam met my kêrel (insluitend die troue). Toe het hy verneuk. Ek het uitgetrek. Ons is geskei.

Toe probeer ek hom (my lekker telefoonstem) weer kry. Maar ek het nie ’n huidige telefoonnommer gehad nie – en hy het nie eens meer daar gewoon nie. Wel - maar ek het sy ouers se telefoonnommer in die telefoonboek gekry.

Dink ’n oomblik daaroor na – doen dit dan. Ek het sy ouers huis toe gebel.

Sy ma het na die foon gekom. Ek het oor hom gevra en of sy vir my sy telefoonnommer kan gee. Maar sy het gesê: "Hy is nou by 'n baie jaloerse vriendin en ek moet nie kontak met hom soek nie." Ek het ook nie 'n telefoonnommer gekry om hierdie rede nie.

Ek onthou nie presies vandag nie, maar ek dink ek het my telefoonnommer, m.d.B. gee dit aan hom deur sodat hy met my in aanraking kan kom.

Wel, dit is jammer, ek sou graag met hom wou praat oor daardie tyd en hoe ek aan hom bly dink het. Ek wou net weet hoe dit met hom gaan en of hy dieselfde voel as ek.

Ongelukkig was my soektog na hom onsuksesvol.

Internet!?! - Ja, as so iets destyds bestaan het, sou ek hom dalk gekry het.

Ek het hom ongelukkig nie toevallig raakgeloop nie en ek het nie geweet waar hy nou werk nie, want die maatskappy waarvoor hy destyds gewerk het, bestaan nie meer nie.

Dit was toe dit! "Dan moet hy net gelukkig wees," het ek vir myself gesê.

Toe so 2 jaar later ontmoet ek 'n nuwe vriend. Ons het na ongeveer 'n jaar saam ingetrek, getrou en vir ongeveer 10 jaar saam gebly.

Maar ek het aan hom bly dink. En verbeel hoe dit vir hom sou gewees het. Sou ons nou al getrou het en saam kinders gehad het?

Ek wou nog altyd kinders hê, maar my man wou hulle nie hê nie.

Daar was skaars iets seksueel met ons aan die gang, of dit nou sy vrees was dat kinders kan ontstaan. Ek weet nie – hy kon nie oorreed word om met my daaroor te praat nie.